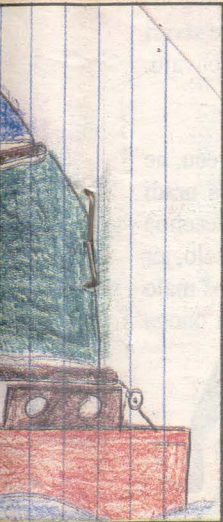

Pošta

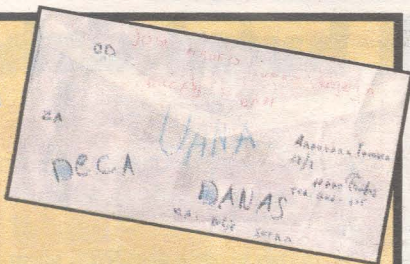
govor mogao da doleti njihovog stana.

Muhamed iz Tutina kao svoja maštarenja o pismu je crtež jedrenim pramcu stoji ozbiljni čije lule se vije gusti dim. Mi smo pokušali no kako bi izgledalo jedrenjak imao krila i doleti. Muhamede, nacrpošalj za idući broj.

Đorđević iz Stalaća smu, između ostalog, va naša Novina očeki-

nas osnovnoškola. čita se; diše i počinje

da mami i traži čitaoce i nudi sadržaje u reči, slici, boji i formi...“ Tu je negdje i njena pesma.

Draga Nađa Mladenović, svakako da treba da nastaviš sa pisanjem pesama i da nam ih šalješ. Ako ne u ovom broju, naći ćemo mesta za makar jednu od njih, u nerednim. Samo hrabro.

Tek da vidite pismo **Svetozara Keljevića** iz Kule! Uvereni smo da ćemo u njemu imati vrednog saradnika.

Sa „meja“ smo „skinuli“ pismo **Ane** (14). Redakciji je poznato njeno prezime ali poštujemo Aninu želju da ga ne objavljujemo. Njeno razmišljanja predstavljaju pravu riznicu ideja i predloga. Većina njih može da se nađe u našoj novini, a od Ane očekujemo da nam i dalje šalje svoje priloge.

Ovom prilikom toliko. Svima vam se zahvaljujemo i očekujemo vašu poštu i pozive. Dakle, saradnja se nastavlja. (Podsetite na to vaše odrasle ukućane).

Mali krokodil

Ovaj (samo naizgled) preobiljni momak sa fotografije zove se **Adam Santovac** i iz Kikinde je. Pogledajte dobro šta je to što ga razlikuje od njegovih vršnjaka. Teško da ćete pogoditi ukoliko ne pročitate ovaj tekst. Ustvari, Adam je jedno normalno, radoznavo dete, malo samo vrednije od ostalih trinaestogodišnjaka. Ovom prilikom nećemo govoriti o onom već poznatom: sve petice,

bavljene sportom, muzička škola, igra, druženje i *bla, bla, bla*. Adama razlikuje sledeće: on već nekoliko meseci sam pravi svoj fanzin - novine koje je nazvao **Mali krokodil**. Do sada je izdao 37 brojeva. Takvog kolegu odmah uključujemo u našu redakciju.

Iz njegovih umotvorina i rukotvorina preuzimamo sledeći tekst **pisma djece o njihovim gluvo-nijemim roditeljima**.

„Mi smo brat i sestra, Đorđe i Milena i idemo u IV razred osnovne škole. Imamo roditelje koji su kao i svi drugi roditelji na kugli zemaljskoj. Ne razlikuju se od drugih. Naši roditelji nisu nikakvi strašni krokodili, ni malo ne liče na Simpsonove. Imaju sve što i drugi roditelji. Samo nemaju jednu stvar – SLUH. Oni ne čuju. Mislimo da zbog toga nisu ništa posebno. Naši roditelji međusobno komuniciraju ručnim govorom. I ja i moj brat znamo ručnu azbuku. To je govor gluvih – sporazumevanje rukama zove se gestikulacija. Govor gluvih je dosta različit od normalnog zato što gluva lica ne čuju svoj glas i ne dolazi do izgovaranja tonova. Naši roditelji su najdivniji ljudi na svetu. Naš najbolji drug je tata, a još bolji je mama. Gotovo svo naše društvo zna po malo ručnu azbuku. Dragi čitaoci

„Malog krokodila“ ako nekada u vašoj Kikindi vidite ljude kako se sporazumevaju rukama znajte da su to gluva lica, to je njihov govor. Mole se čitaoci „Malog krokodila“ da se ne okreću za njima, da ne upiru prstom u njih, da ne bulje u njih kada gestikuliraju. Oni to ne vole. To je njihov govor – kao dodir slepih. Pomozite im kada se nadete u njihovoj blizini. Pokušajte nekako da im pomognete. Govorite polako mičite ustima. U težim situacijama potražite papir i olovku i napišite im. Svetlost ne treba da im pada u lice. Ne vičite – oni vas neće čuti. Objasnite kratko i jasno. Po našem saznanju u Kikindi ima oko 30-40 (sa okolinom) gluvih lica i nije isključeno da ih nećete sresti.

Mnogo uspeha u tvom daljem radu žele ti žorđe i Milena sa tatom i mamom Vukašinom i Jovankom.“

Đorđe i Milena, Novi Beograd

Pošta Pošta

